

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 18ης Φεβρουαρίου 1993 *

Στην υπόθεση T-45/91,

Helen Mc Avoy, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τους Aloyse May και Méréte Turlin, δικηγόρους Λουξεμβούργου, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους ίδιους δικηγόρους, 31, Grand-rue,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τους Jorge Campinos, jurisconsultus, και Manfred Peter, επικουρούμενους από τον Alex Bonn, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον ίδιο δικηγόρο, 22, Côte d'Eich,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της σιωπηρής αποφάσεως, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας της 7ης Νοεμβρίου 1990, και της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 11ης Σεπτεμβρίου 1990, με την οποία προήχθη ο Tonelotto στη θέση κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως στη Γενική Διεύθυνση Μελετών, υπηρεσία «βιβλιοθήκη»,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, R. Schintgen και C. P. Briët, διαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 18ης Μαρτίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Η προσφεύγουσα, Helen Mc Ανογ, εισήλθε στην υπηρεσία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (στο εξής: Κοινοβούλιο) τον Οκτώβριο του 1979 ως μεταφράστρια και κατετάγη στον βαθμό LA 7. Προήχθη στον βαθμό LA 6 τον Ιανουάριο του 1982 και διορίστηκε υπάλληλος διοικήσεως βαθμού A 7 τον Οκτώβριο του ίδιου έτους, τοποθετήθηκε δε στη Γενική Διεύθυνση Έρευνας και Τεκμηριώσεως ως προϊσταμένη της υπηρεσίας «αξιολόγηση του Τύπου, βιβλιοθήκη και υπηρεσία βιβλιογραφίας και διοικητική διαχείριση» στο Λουξεμβούργο.
- 2 Στις 24 Σεπτεμβρίου 1984, ο διευθυντής της Γενικής Διεύθυνσεως Έρευνας και Τεκμηριώσεως απηύθυνε έγγραφο στο προσωπικό του τμήματος «βιβλιογραφία, πληροφόρηση και τεκμηρίωση», το οποίο αφορούσε την κατανομή των καθηκόντων μεταξύ της Mc Ανογ και ενός άλλου υπαλλήλου διοικήσεως, του Tonelotto, το οποίο είχε ως εξής:

«Μετά τον διορισμό του Tonelotto σε θέση βαθμού A 7/6 στη βιβλιοθήκη, σας πληροφορώ ότι ελήφθησαν οι ακόλουθες αποφάσεις σχετικά με την κατανομή των καθηκόντων μεταξύ της Mc Ανογ και του Tonelotto:

1. Ελλείψει προϊσταμένου τμήματος, η Mc Ανογ θα είναι υπεύθυνη για τον γενικό συντονισμό όλων των υπηρεσιών της βιβλιοθήκης. Ειδικότερα, θα διευθύνει:

α) την υπηρεσία αξιολογήσεως του Τύπου·

β) τη γραμματεία του προϊσταμένου του τμήματος·

γ) τους τεκμηριωτές, ιδίως όσον αφορά την ανάθεση σημαντικών εργασιών·

- δ) την υπηρεσία φωτοαντιγράφων·
- ε) την αίθουσα ερεύνης βιβλιογραφίας·
- στ) το αναγνωστήριο στις Βρυξέλλες.

2. Ο Tonelotto θα είναι υπεύθυνος για:

- α) την υπηρεσία “ευρετηριασμός και αποκτήματα”·
- β) την υπηρεσία “περιοδικά”·
- γ) την υπηρεσία “κοινοτικά έγγραφα”·
- δ) τη μονάδα αγορών·
- ε) τη νέα υπηρεσία δανείων που βρίσκεται στο COMPACTUS·
- στ) το πρόγραμμα πληροφορικής (μέχρις αφίξεως του νέου υπαλλήλου πληροφορικής).»

3 Με απόφαση του Προέδρου του Κοινοβουλίου της 4ης Ιουνίου 1985, η προσφεύγουσα τοποθετήθηκε στις Βρυξέλλες από 1ης Ιουλίου 1985. Από την ημερομηνία αυτή της ανατέθηκε η διοικητική διαχείριση του παραρτήματος της βιβλιοθήκης του Κοινοβουλίου στις Βρυξέλλες. Με απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1986, η προσφεύγουσα προήχθη, από 1ης Ιανουαρίου 1986, στον βαθμό Α 6 και από το 1987 άσκησε τα καθήκοντα προϊσταμένου της βιβλιοθήκης στις Βρυξέλλες.

- 4 Στις 2 Απριλίου 1990 το Κοινοβούλιο δημοσίευσε την ανακοίνωση κενής θέσεως 6262, με αντικείμενο την πλήρωση, με προαγωγή ή μετάθεση, μιας θέσεως κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως (IV/A/1539-RP/90), σταδιοδρομίας A 5/A 4, στη Γενική Διεύθυνση Μελετών, υπηρεσία «βιβλιοθήκη», στο Λουξεμβούργο. Η ανακοίνωση αυτή κενής θέσεως ανέφερε ότι ο υπάλληλος προς προαγωγή ή τοποθέτηση θα έπρεπε να είναι «ένας πολύ ικανός υπάλληλος ο οποίος, υπό τις διαταγές του διευθυντή ή του γενικού διευθυντή, θα εκπληρώνει καθήκοντα πλαισιώσεως μιας διοικητικής μονάδας και θα εποπτεύει και συντονίζει τις εργασίες που συνδέονται με την καλή διοίκηση μιας βιβλιοθήκης κοινοβουλίου». Δύο από τα απαιτούμενα τυπικά προσόντα και γνώσεις συνίσταντο σε «πανεπιστημιακές σπουδές πιστοποιούμενες με δίπλωμα ή επαγγελματική πείρα ισοτίμου επιπέδου» και σε «δίπλωμα βιβλιοθηκαρίου πανεπιστημιακού επιπέδου».
- 5 Στις 19 Απριλίου 1990 ο σύμβουλος της Γενικής Διευθύνσεως Προσωπικού, Προϋπολογισμού και Οικονομικών απηύθυνε ένα έγγραφο στον γενικό διευθυντή μελετών που αφορούσε την ανακοίνωση της εν λόγω κενής θέσεως, στο οποίο ανέφερε τις υποψηφιότητες που είχαν πρωτοκολληθεί μετά τη δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως. Στο έγγραφο αυτό προέβαινε σε διάκριση μεταξύ μη παραδεκτών και παραδεκτών υποψηφιοτήτων από πλευράς των κανόνων που διέπουν την προαγωγή· στις τελευταίες συγκαταλέγονταν και οι υποψηφιότητες της Mc Anoy και του Tonelotto.
- 6 Με έγγραφο της 3ης Μαΐου 1990 ο γενικός διευθυντής μελετών πρότεινε στον γενικό διευθυντή διοικήσεως, προσωπικού και οικονομικών την προαγωγή, στη θέση του κύριου υπαλλήλου διοικήσεως, του Tonelotto, «μόνου υποψηφίου που κατείχε συγχρόνως δίπλωμα βιβλιοθηκαρίου πανεπιστημιακού επιπέδου και δωδεκαετή πείρα στον οικείο τομέα».
- 7 Τον Ιούνιο του 1990 η Γενική Διεύθυνση Μελετών κυκλοφόρησε ένα οργανόγραμμα που έφερε τη μνεία «(μη αναθεωρηθέν από τους διευθυντές)» στο οποίο, στη στήλη «12. Βιβλιοθήκη», αναγράφονταν τα εξής:

«12α. Βιβλιοθήκη, αποκτήματα, ευρητηριασμός:

A/1539 [ανακοίνωση A 5 (2 Απριλίου)] Mario Tonelotto A 7/6»

και, τον Ιούλιο του 1990, κυκλοφόρησε νέο οργανόγραμμα, που έφερε επίσης τη μνεία «(μη αναθεωρηθέν από τους διευθυντές)» και στο οποίο αναγράφονταν στη στήλη «11.5. Βιβλιοθήκη» τα εξής:

«5.1. Βιβλιοθήκη, αποκτήματα, ευρετηριασμός:

A/1539 (πρόταση A 5 03/05/90) Mario Tonelotto A 7/6, ανασύσταση του φακέλου στις 23.07.90 για τη ΓΔ V».

8 Με απόφαση του Προέδρου του Κοινοβουλίου της 11ης Σεπτεμβρίου 1990 ο Tonelotto προήχθη στη θέση που κηρύχθηκε κενή στις 2 Απριλίου 1990.

9 Στις 7 Νοεμβρίου 1990 η προσφεύγουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως της 11ης Σεπτεμβρίου 1990, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), ενώπιον του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου, ισχυριζόμενη κυρίως ότι διέθετε μεγαλύτερη προϋπηρεσία, είχε παράσχει ευρύτερο φάσμα υπηρεσιών και διέθετε σημαντικότερα ουσιαστικά προσόντα απ' ό,τι ο προαχθείς υποψήφιος. Εξάλλου, υπογράμμισε ότι η περιληφθείσα στην ανακοίνωση κενής θέσεως απαίτηση διπλώματος βιβλιοθηκάρου, για την πραγματοποίηση της εργασίας που αυτή εκτελούσε από πολλών ετών, μπορούσε να οδηγήσει στη σκέψη ότι η νέα αυτή προϋπόθεση επιβλήθηκε για να αποκλειστεί ο μεγαλύτερος δυνατός αριθμός υποψηφίων.

10 Ο γενικός διευθυντής μελετών, σε έγγραφο που απηύθυνε στις 8 Απριλίου 1991 στον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου για το θέμα της διοικητικής ενστάσεως της Mc Anoy, βεβαίωσε ότι ο Tonelotto είναι κάτοχος διπλώματος βιβλιοθηκονομίας, προσθέτοντας ότι «μπορεί η μορφή του διπλώματος αυτού να παραπλανά, αλλά πιστοποιεί πάντως ότι ο κάτοχός του μετέσχε με επιτυχία στην εξέταση εξειδικεύσεως στα μαθήματα που αναγράφονται στην περίληψη» και διευκρινίζοντας ότι «δεν συμμερίζεται την άποψη της Νομικής Υπηρεσίας». Το έγγραφο περιλαμβάνει περίληψη της σταδιοδρομίας του Tonelotto και της Mc Anoy. Όσον αφορά την τελευταία, το έγγραφο αναφέρει τα εξής: «1979: Πρόσληψη LA 7 — Μεταφράστρια: 1982: Μεταφράστρια LA 6 — Υπάλληλος διοικήσεως A 7 — Προϊσταμένη της υπηρεσίας “αξιολόγηση του Τύπου”· 1983/1984: Υπάλληλος διοικήσεως A 7 — Προϊσταμένη της υπηρεσίας “αξιολόγηση του Τύπου” — Βιβλιοθήκη, υπηρεσίες βιβλιογραφίας και διοικητική διαχείριση 1985/1986: Υπάλληλος διοικήσεως A 6 — Αξιολόγηση του Τύπου έως την 1/7/1985· 1.07.85: Διοικητική διαχείριση του παραρτήματος της βιβλιοθήκης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις Βρυξέλλες — Απόφαση του Προέδρου

Pflimlin της 4/6/1985· 1987/1989: Υπάλληλος διοικήσεως Α 6 — Προϊσταμένη της βιβλιοθήκης στις Βρυξέλλες». Συμπερασματικά, αναγράφεται η εξής περιληψη της σταδιοδρομίας της Mc Avey: «Η Mc Avey εμφανίζει σταδιοδρομία κατά στάδια με διαφορετικά επαγγελματικά χαρακτηριστικά, δηλαδή +/- 2 έτη μεταφράστρια· κατόπιν +/- 3 έτη διευθύνουσα της υπηρεσίας “τεκμηρίωση του Τύπου”, κατόπιν “αξιολόγηση του Τύπου”· τέλος +/- 5 έτη διευθύνουσα της βιβλιοθήκης/τεκμηρίωσης στις Βρυξέλλες».

- 11 Στις 6 Ιουνίου 1991 ο γενικός διευθυντής μελετών απηύθυνε άλλο έγγραφο στον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου στο οποίο ανέφερε ότι: «Με καλέσατε να απαντήσω στη γνώμη που εξέφρασε η Νομική Υπηρεσία για την αξία του πιστοποιητικού που φέρει τον τίτλο “Εισαγωγή στη φιλοσοφική έρευνα” (η οποία καλύπτει, περιληπτικά, βιβλιοθηκονομία, ταξινόμηση και ευρετηριασμό· βιβλιογραφία, τεκμηρίωση και μελέτη· παλαιογραφία), που προσκόμισε ο Tonelotto. Δεν μπορέσαμε να επιτύχουμε εντός της ταχθείσας προθεσμίας επίσημη πραγματογνωμοσύνη από τις αρμόδιες αρχές όσον αφορά την ακριβή και συγκριτική αξία που έχει το έγγραφο αυτό στο πλαίσιο των γενικά αναγνωρισμένων προσόντων στο επάγγελμα του βιβλιοθηκάρου». Αφού δε ανέλυσε την έννοια που αποδίδουν στον όρο «δίπλωμα» τα σπουδαιότερα λεξικά της γαλλικής γλώσσας, κατέληξε στο ότι «εμμένω στη θέση μου ότι το δικαιολογητικό αυτό έγγραφο στον φάκελο του Tonelotto αντιστοιχεί πράγματι στην εξειδίκευση που περιλαμβάνεται στην προκήρυξη του διαγωνισμού».
- 12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Ιουνίου 1991, η Mc Avey άσκησε την παρούσα προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-45/91.
- 13 Με έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1991 ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου απάντησε στη διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας ως εξής:

«(...) μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι η υποψηφιότητά σας, καθώς επίσης και τα ουσιαστικά σας προσόντα και η προϋπηρεσία σας που αναφέρετε στο έγγραφό σας, εξετάστηκαν προσεκτικά.

Φαίνεται όμως ότι, κατά την εξέταση αυτή, μερικές πτυχές που αφορούν ορισμένες υποψηφιότητες που υποβλήθηκαν για την εν λόγω θέση δεν εκτιμήθηκαν καταλλήλως. Για τον λόγο αυτό ζήτησα από τη Γενική Διεύθυνση Μελετών να μου παράσχει τις αναγκαίες εξηγήσεις και τα αναγκαία στοιχεία για να μπορέσει ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) στην προκειμένη περίπτωση, να αποφασίσει εν πλήρη επιγνώσει του θέματος.

Επειδή δεν κατέστη ακόμη δυνατό να διαπιστωθούν μέχρι τώρα, με όλη την επιθυμητή σαφήνεια, οι σχετικές πτυχές, δεν μπόρεσα, καθόσον με αφορά, να σχηματίσω οριστική πεποίθηση επί του ζητήματος αυτού το οποίο, επαναλαμβάνω, δεν αφορά ευθέως την υποψηφιότητά σας».

- 14 Στις 3 Ιουλίου 1991 ο γενικός διευθυντής μελετών, απαντώντας σε έγγραφο του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου, του απηύθυνε νέο έγγραφο με το οποίο, ύστερα από διάφορες σκέψεις για την αξία του διπλώματος του Tonelotto και αφού επανέλαβε τη γνώμη του ότι το δίπλωμα αυτό αποτελεί «αποδεικτικό έγγραφο που πιστοποιεί σπουδές εξειδικεύσεως, εν προκειμένω βιβλιοθηκονομίας, που εκδόθηκε από πανεπιστημιακή σχολή», προέβιαινε σε νέα ανάλυση των υποψηφιοτήτων που τον οδηγούσε στο συμπέρασμα ότι τρεις υποψηφιότητες ήταν «ακατάλληλες» σε σχέση με την ανακοίνωση κενής θέσεως, μία υποψηφιότητα ήταν «ανεπαρκής» και δύο υποψηφιότητες, αυτές της Mc Anoy και του Tonelotto, χρειάζονταν «πιο εμπειριστατωμένη έρευνα». Αφού επανέλαβε τα ίδια χαρακτηριστικά σταδιοδρομίας με αυτά που αναφέρονταν στο έγγραφο της 8ης Απριλίου 1991, το έγγραφο κατέληγε με το ακόλουθο συμπέρασμα: «Διατηρώ την αρχική επιλογή που υπέβαλα στην ΑΔΑ. Αν όμως κάποια αμφιβολία ως προς την ορολογία ωθούσε την ΑΔΑ να άρει κάθε ασάφεια όσον αφορά αυτό τον διορισμό, σας υποβάλλω νέο σχέδιο ανακοινώσεως.»

- 15 Το Πρωτοδικείο αποφάσισε, βάσει του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, να λάβει μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας, συνιστάμενα στο να ζητήσει από το Κοινοβούλιο να καταθέσει, μεταξύ άλλων, τον σχετικό με την πλήρωση της εν λόγω θέσεως φάκελο, συγκεκριμένα στοιχεία για το περιεχόμενο και το αποτέλεσμα της έρευνας που αφορά την αξία του διπλώματος βιβλιοθηκαρίου που κατέχει ο Tonelotto, καθώς και όλα τα σχετικά έγγραφα.

16 Στις 10 Φεβρουαρίου 1992 το Κοινοβούλιο κατέθεσε τα αιτούμενα έγγραφα. Στα έγγραφα αυτά περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: α) πιστοποιητικό της 13ης Ιουλίου 1970, υπογραφόμενο από τον πρόεδρο του Institut supérieur de philosophie de l'université catholique de Louvain (Ανώτερου Ινστιτούτου Φιλοσοφίας του Καθολικού Πανεπιστημίου της Louvain), το οποίο πιστοποιεί ότι ο Tonelotto εξετάστηκε στις 23 Ιουνίου 1966 στο μάθημα «Εισαγωγή στη φιλοσοφική έρευνα». Το μάθημα αυτό περιελάμβανε τα εξής επιμέρους μαθήματα: βιβλιοθηκονομία, ταξινόμηση και ευρετηριασμός, βιβλιογραφία, τεκμηρίωση και έρευνα, παλαιογραφία· β) πιστοποιητικό της 21ης Μαρτίου 1991, υπογραφόμενο από τον διοικητικό γραμματέα του Institut supérieur de philosophie de l'université catholique de Louvain, που έχει ως εξής: «Το Institut supérieur de philosophie de l'université catholique de Louvain πιστοποιεί ότι το έγγραφο που χορηγήθηκε στις 13 Ιουλίου 1970 στον Tonelotto αποτελεί βεβαίωση που πιστοποιεί εξετάσεις στα σημειούμενα μαθήματα κατόπιν κύκλου πανεπιστημιακών σπουδών δύο ετών»· γ) έγγραφο της 23ης Απριλίου 1991, που απέστειλε ο εν λόγω διοικητικός γραμματέας στη Νομική Υπηρεσία του Κοινοβουλίου απαντώντας σε έγγραφο της τελευταίας και στο οποίο διευκρινιζόταν ότι «1. Η διάρκεια των μαθημάτων της “Εισαγωγής στη φιλοσοφική έρευνα” που παρακολούθησε ο Tonelotto ήταν 30 ώρες. 2. Αγνώ τις σπουδές του ενδιαφερομένου πριν του επιτραπεί να εγγραφεί στον πρώτο κύκλο σπουδών (baccalauréat). Είναι όμως βέβαιο ότι έκανε σχετικές σπουδές, διότι αποτελούσαν την απαραίτητη προϋπόθεση εγγραφής του σ' αυτό το έτος. Ο ενδιαφερόμενος θα μπορέσει ασφαλώς να σας πληροφορήσει επί του σημείου αυτού. 3. Το εν λόγω μάθημα αποτελούσε τμήμα συνόλου — του προγράμματος αυτού του έτους σπουδών του πρώτου κύκλου —, αλλά λόγω του ότι δεν ήταν αυτοτελές μάθημα δεν υπήρχαν εξετάσεις στην “Εισαγωγή στη φιλοσοφική έρευνα”. Η επιτυχία στο σύνολο του προγράμματος του πρώτου κύκλου σπουδών αποτελούσε προϋπόθεση για την εγγραφή στον δεύτερο κύκλο σπουδών φιλοσοφίας. 4. Ο Tonelotto ανακηρύχθηκε πτυχιούχος φιλοσοφίας (δεύτερος κύκλος) στις 13 Ιουλίου 1970.» Εξάλλου, από τις εξηγήσεις που παρέσχε το καθού προκύπτει ότι, στο Βέλγιο, η πανεπιστημιακή εκπαίδευση στη φιλοσοφία περιελάμβανε τότε δύο έτη σπουδών, για τα οποία χορηγούνταν baccalauréat φιλοσοφίας, του οποίου η απόκτηση αποτελούσε προϋπόθεση για τη συνέχιση των σπουδών επί δύο έτη, που οδηγούσε στο πτυχίο φιλοσοφίας. Το πιστοποιητικό που προσκόμισε ο Tonelotto αφορά ένα από τα μαθήματα του προγράμματος του δεύτερου έτους του baccalauréat φιλοσοφίας.

17 Η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στις 17 Φεβρουαρίου 1992.

18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

- 19 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 18 Μαρτίου 1992. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που υπέβαλε το Πρωτοδικείο.

Αιτήματα των διαδίκων

- 20 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- κυρίως, να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη κατ' ουσίαν·
- να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως της προσφεύγουσας της 7ης Νοεμβρίου 1990, καθώς και, εφόσον παραστεί ανάγκη, τη ρητή απορριπτική απόφαση της 13ης Ιουνίου 1991·
- να κρίνει αστήρικτη την απόφαση του Κοινοβουλίου της 11ης Σεπτεμβρίου 1990 περί προαγωγής του Tonelotto στη θέση κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως (σταδιοδρομία A 5/A 4) στη Γενική Διεύθυνση Μελετών, υπηρεσία «βιβλιοθήκη» και, κατά συνέπεια, να την ακυρώσει·
- να ακυρώσει, εφόσον παραστεί ανάγκη, τη γενομένη προαγωγή·
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

- 21 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την προσφυγή αβάσιμη και να την απορρίψει·
- να κρίνει επί των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις.

Επί του παραδεκτού

- 22 Μολονότι δεν υπέβαλε νομοτύπως ένσταση απαραδέκτου, το Κοινοβούλιο προέβαλε στη συνεδρίαση θέμα παραδεκτού, το οποίο υποχρεούται το Πρωτοδικείο να ερευνήσει αυτεπαγγέλτως, δεδομένου ότι αφορά το έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας.

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 23 Το Κοινοβούλιο υποστήριξε κατά τη συνεδρίαση ότι, εφόσον η προσφεύγουσα δεν κατέχει δίπλωμα βιβλιοθηκαρίου και δεν συγκεντρώνει επομένως τις προϋποθέσεις που απαιτεί η ανακοίνωση κενής θέσεως για την επίδικη θέση, δεν αμφισβητεί παραδεκτώς την προαγωγή του Tonelotto. Και αν ακόμη υποτεθεί ότι τα τυπικά προσόντα του τελευταίου δεν ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις της ανακοινώσεως κενής θέσεως, η προσφεύγουσα δεν έχει κανένα συμφέρον να επικαλεστεί το γεγονός αυτό, εφόσον η υποψηφιότητά της δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να γίνει δεκτή.
- 24 Η προσφεύγουσα, η οποία παραδέχεται ότι δεν κατέχει δίπλωμα βιβλιοθηκαρίου, αμφισβητεί όμως ότι ο προαχθείς υποψήφιος κατέχει ο ίδιος πτυχίο που ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της ανακοινώσεως κενής θέσεως, δεν έδωσε συγκεκριμένη απάντηση στην επιχειρηματολογία του Κοινοβουλίου που αφορά την προβαλλομένη έλλειψη εννόμου συμφέροντός της.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 25 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει καταρχάς ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει επανειλημμένως ότι «ο υποψήφιος διαγωνισμού παραδεκτώς προσβάλλει την απόφαση διορισμού άλλου υποψηφίου στην προς πλήρωση θέση» (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 1984, 257/83, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1984, σ. 3547, σκέψη 11), αλλά ότι ένας υπάλληλος «δεν νομιμοποιείται να προσφύγει υπέρ του νόμου ή των κοινοτικών οργάνων» και ότι δεν μπορεί να προβάλλει, προς στήριξη προσφυγής ακυρώσεως μιας πράξεως, «παρά μόνο αιτιάσεις που τον αφορούν προσωπικά» (αποφάσεις της 30ής Ιουνίου 1983, 83/82, Schloh κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1983, σ. 2105, και της 21ης Ιανουαρίου 1987, 204/85, Στρογγύλη κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1987, σ. 389, σκέψη 9). Το Δικαστήριο έχει επίσης δεχθεί ότι «μπορούν να θεωρηθούν ως βλαπτικές πράξεις μόνον εκείνες που θίγουν απευθείας και αμέσως τη νομική κατάσταση των ενδιαφερομένων» (προαναφερθείσα απόφαση Στρογγύλη) και ότι η εκτίμηση αυτή δεν μπορεί να γίνει *in abstracto*, αλλά σε σχέση με την προσωπική κατάσταση του προσφεύγοντος (απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1967, 15/67, Bauer κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 627).

- 26 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι στην προκειμένη υπόθεση η προσφεύγουσα αποδεικνύει ασφαλώς ότι έχει έννομο συμφέρον ασκήσεως της προσφυγής. Πράγματι, στο έγγραφο που απηύθυνε στον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου στις 3 Ιουλίου 1991 (βλ. πιο πάνω σκέψη 14), ο γενικός διευθυντής μελετών σημείωσε ότι, μεταξύ των υποψηφιοτήτων που είχαν πρωτοκολληθεί κατόπιν της δημοσιεύσεως της ανακοινώσεως κενής θέσεως και που ήταν παραδεκτές ενόψει των κανόνων που διέπουν την προαγωγή, τόσο η υποψηφιότητα της Mc Avoy όσο και του Tonelotto — και μόνον αυτές — απαιτούσαν μια «πιο εμπειριστατωμένη έρευνα».
- 27 Αλλά και αν υποθεθεί ότι ούτε η προσφεύγουσα, όπως υποστήριξε το Κοινοβούλιο κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, ούτε ο Tonelotto, όπως υποστήριξε η προσφεύγουσα, μπορούσαν, ελλείψει επαρκούς διπλώματος, να διεκδικήσουν εγκύρως τη θέση που κηρύχθηκε κενή, η διαδικασία πληρώσεως της θέσεως δεν θα μπορούσε να καταλήξει σε προαγωγή. Στην περίπτωση αυτή, η διοίκηση είχε τη δυνατότητα, για να πληρώσει την εν λόγω θέση, να δημοσιεύσει νέα ανακοίνωση κενής θέσεως, της οποίας οι όροι θα μπορούσαν να είναι διαφορετικοί από εκείνους της αρχικής ανακοινώσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Οκτωβρίου 1974, 188/73, Grassi κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1974, σ. 445). Σ' αυτή τη δυνατότητα φαίνεται ότι αναφέρθηκε ο γενικός διευθυντής μελετών στο προαναφερθέν έγγραφο του της 3ης Ιουλίου 1991, με το οποίο δήλωνε ότι είναι έτοιμος να υποβάλει «νέο σχέδιο ανακοινώσεως», δηλαδή νέα ανακοίνωση κενής θέσεως, στην περίπτωση που θα υφίστατο αμφιβολία ως προς την ερμηνεία που θα έπρεπε να δοθεί σε μία από τις προϋποθέσεις που ανέγραφε η ανακοίνωση κενής θέσεως, δηλαδή η προϋπόθεση σχετικά με το δίπλωμα βιβλιοθηκαρίου. Η διοίκηση είχε επίσης τη δυνατότητα να ακολουθήσει τη διαδικασία πληρώσεως της θέσεως που κηρύχθηκε κενή τηρώντας τη σειρά προτεραιότητας που έχει καθιερώσει το άρθρο 29 του ΚΥΚ.
- 28 Σε κάθε περίπτωση, υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα έχει ασφαλώς έννομο συμφέρον, βέβαιο και ενεστώ, να ζητήσει την ακύρωση της προαγωγής του Tonelotto προκειμένου να εκτιμηθούν εκ νέου οι ικανότητές της σε σχέση με εκείνες του δευτέρου.

Επί της ουσίας

- 29 Η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως για να στηρίξει το αίτημά της. Ο πρώτος αφορά την παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ· ο δεύτερος την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως· ο τρίτος την παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και ο τέταρτος την παράβαση του άρθρου 24 του ΚΥΚ.

— Ως προς τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, περί παραβάσεως του άρθρου 45 του ΚΥΚ και περί παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 30 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως ότι τόσο η απόφαση του Προέδρου του Κοινοβουλίου της 11ης Σεπτεμβρίου 1990 όσο και η σιωπηρή και η ρητή απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής της ενστάσεως εκδόθηκαν κατά παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Ο λόγος αυτός περιλαμβάνει δύο σκέλη τα οποία στηρίζονται, το πρώτο, στην ύπαρξη διαδικαστικής πλημμέλειας, το δε δεύτερο, στην ύπαρξη πρόδηλης πλάνης.
- 31 Ως προς το πρώτο σκέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διαδικασία προαγωγής πάσχει διαδικαστική πλημμέλεια. Υπενθυμίζει ότι, ενώ η διαδικασία βρισκόταν σε εξέλιξη και δεν μπορούσε ακόμη να ληφθεί καμιά απόφαση για την πλήρωση της επίδικης θέσεως, δύο οργανογράμματα που κυκλοφόρησαν τον Ιούνιο και τον Ιούλιο του 1990 εντός της Γενικής Διευθύνσεως Μελετών ανέφεραν ήδη το όνομα του Tonelotto ως επιλεγέντος υποψηφίου (βλ. πιο πάνω σκέψη 7).
- 32 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι τέτοιες επίσημες πληροφορίες αποδεικνύουν προφανώς την ύπαρξη πλημμελειών. Εφόσον δεν αναγραφόταν ότι η εν λόγω θέση ήταν κενή και ότι η διαδικασία πλήρωσεως ήταν σε εξέλιξη, τέτοιες δημοσιεύσεις οδηγούν στη σκέψη, κατ' αυτήν, ότι είχε ήδη ληφθεί απόφαση προαγωγής πριν ακόμη περατωθεί η διαδικασία που προβλέπει ο ΚΥΚ.
- 33 Το Κοινοβούλιο απαντά ότι, κατά την εξέταση των υποψηφιοτήτων που υποβλήθηκαν και ήταν παραδεκτές, προέκυψε ότι μόνο ο Tonelotto μπορούσε να αποδείξει ότι έχει πανεπιστημιακό δίπλωμα βιβλιοθηκαρίου και ότι κατόπιν αυτού προτάθηκε η προαγωγή του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το πρώτο από τα εν λόγω οργανογράμματα περιείχε τη μνεία «ανακοίνωση Α 5 (2 Απριλίου)» και το δεύτερο «πρόταση Α 5 03/05/90». Προσθέτει δε ότι τα οργανογράμματα αυτά αποτελούν απλώς εσωτερικά έγγραφα που δεν έχουν την ισχύ διοικητικών πράξεων και ότι, ακόμη και όταν το όνομα του προτεινομένου υποψηφίου, που έγινε κατόπιν δεκτός, αναγράφεται στα οργανογράμματα αυτά, η μνεία αυτή δεν μπορεί να προδικάσει την τελική απόφαση, η οποία επιφυλάσσεται μόνο υπέρ της ΑΔΑ. Αναγνωρίζοντας, έστω, ότι αυτός ο τρόπος ενεργείας μπορεί να είναι «άκομψος», το Κοινοβούλιο αρνείται ότι με την ενέργεια αυτή αποδεικνύεται διαδικαστική πλημμέλεια.

- 34 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος, περί της υπάρξεως πρόδηλης πλάνης, η προσφεύγουσα, καίτοι δέχεται ότι η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως στα θέματα προαγωγών, υποστηρίζει ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν την άσκησε υπό κανονικές προϋποθέσεις, προβαίνοντας σε εμπειριστατωμένη έρευνα της καταστάσεως βάσει ακριβών πραγματικών στοιχείων. Αν είχε συμβεί αυτό, υποστηρίζει, η συνεκτίμηση της προϋπηρεσίας της σε καθήκοντα βιβλιοθηκαρίου και τα ουσιαστικά της προσόντα θα έπρεπε να οδηγήσουν σε πιο ευνοϊκό αποτέλεσμα για την υποψηφιότητά της.
- 35 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι ισχυρισμοί της επιβεβαιώνονται με το έγγραφο που της απέστειλε στις 13 Ιουνίου 1991 ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου, στο οποίο αναγνώριζε ότι «φαίνεται (...) ότι (...) μερικές πτυχές που αφορούν ορισμένες υποψηφιότητες που υποβλήθηκαν για την εν λόγω θέση δεν εκτιμήθηκαν καταλλήλως».
- 36 Ειδικότερα, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η διοίκηση έπρεπε να εξακριβώσει ότι ο προαχθείς υποψήφιος διέθετε τα τυπικά προσόντα που απαιτούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως. Στηριζόμενη δε στις προτάσεις της Γενικού Εισαγγελέα Rozès στην υπόθεση Hoffmann κατά Επιτροπής (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Μαρτίου 1983, 280/81, Συλλογή 1983, σ. 907), προσθέτει ότι, και αν υποτεθεί ότι ο προαχθείς υποψήφιος διαθέτει το απαιτούμενο στην προκειμένη περίπτωση δίπλωμα βιβλιοθηκαρίου, το επίπεδο του διπλώματος αυτού έχει δευτερεύουσα αξία, δηλαδή ασήμαντη, για προαγωγή που έγινε μια δεκαετία αργότερα και ότι άλλα στοιχεία, όπως το γενικό επίπεδο των παρασχεθεισών υπηρεσιών κατά τα τελευταία έτη πριν από τη διαδικασία προαγωγής, πρέπει να βαρύνουν πολύ περισσότερο στην εκτίμηση των ουσιαστικών προσόντων των υποψηφίων.
- 37 Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε κατά τη συνεδρίαση ότι οι αμφιβολίες που είχε εκφράσει στα υπομνήματά της — δηλαδή ότι ο προαχθείς υποψήφιος δεν διέθετε δίπλωμα βιβλιοθηκαρίου πανεπιστημιακού επιπέδου — επιβεβαιώθηκαν από τα έγγραφα που προσκόμισε το Κοινοβούλιο κατόπιν αιτήσεως του Πρωτοδικείου. Προέβλεπε δε ότι το έγγραφο που θεωρήθηκε από το Κοινοβούλιο ως το απαιτούμενο από την ανακοίνωση κενής θέσεως δίπλωμα είναι απλώς ένα πιστοποιητικό που βεβαιώνει ότι ο ενδιαφερόμενος μετέσχε επιτυχώς στις εξετάσεις σ' ένα από τα μαθήματα που αποτελούν τμήμα του προγράμματος του baccalauréat φιλοσοφίας. Η ερμηνεία αυτή, κατά την προσφεύγουσα, καταλήγει στο να θεωρείται ότι όλοι οι σπουδαστές που μετέσχαν επιτυχώς σε εξετάσεις που πιστοποιούν τις γνώσεις σε διάφορα μαθήματα που αποτελούν το πρόγραμμα σπουδών ενός πτυχίου είναι κάτοχοι πανεπιστημιακών διπλωμάτων σε όλα αυτά τα μαθήματα.

8 Το Κοινοβούλιο θεωρεί γενικώς ότι οι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα αμφισβητούν την επιλογή της ΑΔΑ μεταξύ των υποψηφίων προς προαγωγή και επομένως την εκτίμησή της ως προς τα αντίστοιχα ουσιαστικά τους προσόντα, η οποία, σύμφωνα με την πάγια νομολογία, γίνεται κατά διακριτική εξουσία και κυριαρχικά.

39 Όσον αφορά τη δυσκολία που επικαλείται ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου στο έγγραφο που απηύθυνε στην προσφεύγουσα στις 13 Ιουνίου 1991, το Κοινοβούλιο εξηγεί ότι, κατόπιν της δημοσιεύσεως της σχετικής ανακοινώσεως κενής θέσεως, φαίνεται ότι μεταξύ των έξι προσώπων των οποίων οι υποψηφιότητες κριθήκαν παραδεκτές ενόψει των κανόνων που διέπουν την προαγωγή, μόνο ένα πρόσωπο, ο Tonelotto, κατείχε συγχρόνως το δίπλωμα και την επαγγελματική πείρα που απαιτούνταν. Κατόπιν αυτού, προτάθηκε και προήχθη στην κενή θέση. Σε μεταγενέστερη όμως έρευνα αποκαλύφθηκε ότι η αξία του διπλώματος αυτού ήταν αμφισβητούμενη και εκφράστηκαν αντιφατικές γνώμες επί του θέματος αυτού. Πάντως, όπως διευκρίνισε ο Γενικός Γραμματέας στο προαναφερθέν έγγραφό του της 13ης Ιουνίου 1991, το πρόβλημα αυτό, η λύση του οποίου ήταν ακόμη εκκρεμής, δεν αφορούσε την εκτίμησή της υποψηφιότητας της προσφεύγουσας.

40 Όσον αφορά την αξία του διπλώματος του Tonelotto, το Κοινοβούλιο, απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση, περιορίστηκε να δηλώσει ότι οι συζητήσεις στις οποίες έδωσε λαβή το ζήτημα αυτό, όταν ετέθη, αντικατοπτρίζονται στα στοιχεία που κατατέθηκαν στον φάκελο, ότι η διοίκηση έφθασε μέχρι του να ερωτήσει το πανεπιστήμιο που εξέδωσε το δίπλωμα αυτό και ότι είναι δυνατόν να έχει διατηρήσει τις επιφυλάξεις της σε σχέση με αυτό το δίπλωμα.

41 Για να στηρίξει τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, περί παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι το άρθρο 5, παράγραφος 3, του ΚΥΚ προβλέπει ότι «οι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια κατηγορία ή στον ίδιο κλάδο υπόκεινται αντίστοιχα στις ίδιες προϋποθέσεις προσλήψεως και εξελίξεως της σταδιοδρομίας». Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει επίσης ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλήλων πρέπει να νοηθεί ως απαγορεύουσα τη διαφορετική μεταχείριση ομοίων καταστάσεων ή την ίδια μεταχείριση διαφορετικών καταστάσεων, εκτός αν η διαφορά δικαιολογείται πράγματι. Η προσφεύγουσα είναι της γνώμης ότι το Κοινοβούλιο δεν προέβη σε συγκριτική έρευνα των ουσιαστικών προσόντων των υποψηφίων επί ίσης βάσεως και βάσει παρομοίων πηγών στοιχείων και πληροφοριών και ότι δεν έτυχαν όλοι οι υποψήφιοι της ίδιας μεταχειρίσεως.

- 42 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα προσόντα της είναι ανώτερα από εκείνα του Tonelotto δεδομένου ότι αποδεικνύει μεγαλύτερη προϋπηρεσία στην κατηγορία Α και ότι προήχθη στον βαθμό Α 6 ένα χρόνο πριν από αυτόν. Παρατηρεί ότι από το 1984 ανέλαβε καθήκοντα που συνεπάγονται μεγάλη ευθύνη, ως υπεύθυνη του γενικού συντονισμού όλων των υπηρεσιών βιβλιοθήκης του Κοινοβουλίου στο Λουξεμβούργο καθώς και της διοικητικής διαχείρισης του παραρτήματος της βιβλιοθήκης του Κοινοβουλίου στις Βρυξέλλες, πράγμα που δεν ισχύει όσον αφορά τον Tonelotto, του οποίου τα καθήκοντα περιορίζονταν στην απόκτηση και τον ευρετηριασμό των βιβλίων, περιοδικών και εφημερίδων καθώς και σε ζητήματα σχετικά με το σύστημα πληροφορικής.
- 43 Η προσφεύγουσα τονίζει εξάλλου ότι είναι σημαντικό ότι η επίμαχη ανακοίνωση κενής θέσεως απαίτησε αιφνιδίως δίπλωμα βιβλιοθηκαρίου προς εκπλήρωση των καθηκόντων που αυτή εκπληρούσε επί εννέα έτη. Αυτή η νέα απαίτηση συνιστά, κατά την προσφεύγουσα, διαφορετική μεταχείριση που συνεπήγετο μειονέκτημα για ορισμένους υπαλλήλους σε σχέση με άλλους.
- 44 Το Κοινοβούλιο επαναλαμβάνει ότι η ΑΔΑ διαθέτει διακριτική εξουσία για να εκτιμά τα προσόντα των υποψηφίων προς προαγωγή, που δεν μπορεί να ελεγχθεί παρά μόνο σε περίπτωση πρόδηλης πλάνης ή παραβάσεως διαδικαστικών κανόνων, πράγμα που παρέλειψε να αποδείξει η προσφεύγουσα. Όσον αφορά τη διάκριση που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι υπέστη σε σχέση με άλλους συναδέλφους, το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι από κανένα στοιχείο της υποθέσεως δεν προκύπτει ότι στην προκειμένη περίπτωση παραβιάστηκε η αρχή της ισότητας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 45 Όσον αφορά τη διαδικαστική πλημμέλεια που προβάλλεται στο πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι τα οργανογράμματα της Γενικής Διευθύνσεως Μελετών που δημοσιεύθηκαν τον Ιούνιο και τον Ιούλιο του 1990 δεν αποδεικνύουν, αφ' εαυτών, διαδικαστική πλημμέλεια, μολοντί είναι λυπηρό, όπως δέχεται και το Κοινοβούλιο, να εμφανίζεται στο οργανόγραμμα το όνομα ενός υποψηφίου για μια θέση πριν από τον διορισμό του. Το Πρωτοδικείο εκτιμά πράγματι, πρώτον, ότι το οργανόγραμμα είναι εσωτερικό έγγραφο, το οποίο δεν συγκεντρώνει τα χαρακτηριστικά διοικητικής πράξεως, δεν παράγει έννομα αποτελέσματα και έχει αυστηρά πληροφοριακό σκοπό. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, δεύτερον, ότι, στην προκειμένη περίπτωση, το οργανόγραμμα του Ιουνίου αναφερόταν στην ανακοίνωση κενής θέσεως της 2ας Απριλίου 1990 και ότι το οργανόγραμμα του Ιουλίου αναφερόταν

στην ύπαρξη προτάσεως. Κατά συνέπεια, από τα έγγραφα αυτά προέκυπτε ότι βρισκόταν σε εξέλιξη η διαδικασία πληρώσεως της επίδικης θέσεως. Κατ' ακολουθίαν, αντίθετα από ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το γεγονός ότι τα οργανογράμματα κυκλοφόρησαν υπό τη μορφή αυτή πριν δημοσιευθεί η απόφαση προαγωγής του Tonelotto δεν μπορεί να αποδείξει ότι η απόφαση αυτή είχε ήδη ληφθεί στην πραγματικότητα χωρίς να τηρηθούν οι φάσεις μιας κανονικής διαδικασίας προαγωγής.

46 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί το πρώτο αυτό σκέλος του λόγου ακυρώσεως.

47 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, περί πρόδηλης πλάνης, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει πρώτον ότι, σύμφωνα με πλούσια νομολογία, για την εκτίμηση του συμφέροντος της υπηρεσίας καθώς και των ουσιαστικών προσόντων που πρέπει να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο μιας αποφάσεως προαγωγής προβλεπόμενης από το άρθρο 45 του ΚΥΚ, η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και ότι, στον τομέα αυτό, ο έλεγχος του κοινοτικού δικαστή πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση του αν η διοίκηση κινήθηκε, όσον αφορά τις μεθόδους και διαδικασίες που ακολούθησε για τη διαμόρφωση της κρίσεώς της, εντός ορίων που δεν μπορούν να επικριθούν και δεν έκανε χρήση της εξουσίας της κατά τρόπο προδήλως πεπλανημένο (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 1986, 26/85, Vaysse κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3131). Πρέπει εξάλλου να σημειωθεί ότι η άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η ΑΔΑ προϋποθέτει εξαντλητική έρευνα των φακέλων και ευσυνείδητη τήρηση των απαιτήσεων της ανακοινώσεως κενής θέσεως (προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Οκτωβρίου 1974, 188/73, Grassi) και ότι η εξουσία αυτή εκτιμήσεως έχει, πράγματι, ως αντιστάθμισμα την υποχρέωση εμπειριστατωμένης εξετάσεως της καταστάσεως βάσει ακριβών πραγματικών στοιχείων (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Ιανουαρίου 1987, 219/84, Powell κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 339).

48 Δεύτερον, πρέπει να επισημανθεί ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ο ουσιαστικός ρόλος της ανακοινώσεως κενής θέσεως είναι να ενημερώνει τους ενδιαφερομένους κατά τον ακριβέστερο δυνατό τρόπο για τη φύση των προϋποθέσεων που απαιτούνται για την κατάληψη της θέσεως την οποία αφορά. Η ανακοίνωση κενής θέσεως αποτελεί έτσι το πλαίσιο νομιμότητας που η ΑΔΑ επιβάλλει στον εαυτό της. Εντούτοις, αν η ΑΔΑ ανακαλύψει ότι οι απαιτούμενες από την ανακοίνωση προϋποθέσεις είναι αυστηρότερες απ' ό,τι απαιτούν οι ανάγκες της υπηρεσίας, επιτρέπεται να επαναλάβει τη διαδικασία προαγωγής ανακαλώντας την αρχική ανακοίνωση κενής θέσεως και αντικαθιστώντας την με διορθωμένη ανακοίνωση (αποφάσεις Grassi, όπ.π., και της 7ης Φεβρουαρίου 1990, C-343/87, Culin κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-225).

- 49 Όσον αφορά το ζήτημα αν ο επιλεγείς υποψήφιος πληρούσε στην προκειμένη περίπτωση τις προϋποθέσεις που τέθηκαν με την ανακοίνωση κενής θέσεως, πρέπει να υπομνησθεί καταρχάς ότι η ανακοίνωση αυτή απαιτούσε «πανεπιστημιακές σπουδές πιστοποιούμενες με δίπλωμα» και «δίπλωμα βιβλιοθηκαρίου πανεπιστημιακού επιπέδου». Το Πρωτοδικείο θεωρεί, λαμβάνοντας υπόψη αφενός μεν το κύριο νόημα που πρέπει να αναγνωριστεί στην έννοια «δίπλωμα», αφετέρου δε τη διατύπωση της δεύτερης αυτής απαιτήσεως σε σχέση με την πρώτη — η οποία αναφέρεται σαφώς στην αποπεράτωση πανεπιστημιακών σπουδών —, ότι η απαίτηση «διπλώματος βιβλιοθηκαρίου πανεπιστημιακού επιπέδου» μπορεί να έχει μόνο την έννοια ότι αφορά αποκλειστικά έγγραφο που βεβαιώνει την ολοκλήρωση πανεπιστημιακών σπουδών βιβλιοθηκαρίου.
- 50 Το Πρωτοδικείο όμως εκτιμά ότι το έγγραφο που προσκόμισε ο Tonelotto δεν συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να χαρακτηριστεί «δίπλωμα βιβλιοθηκαρίου πανεπιστημιακού επιπέδου». Πράγματι, από το πιστοποιητικό που εκδόθηκε στις 13 Ιουλίου 1970 από τον πρόεδρο του Institut supérieur de philosophie de l'université catholique de Louvain, από το πιστοποιητικό που εκδόθηκε στις 21 Μαρτίου 1991 από τον διοικητικό γραμματέα του εν λόγω Institut, καθώς και από το έγγραφο της 23ης Απριλίου 1991 του ίδιου γραμματέα, έγγραφα που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου (βλ. πιο πάνω σκέψη 16), προκύπτει ότι το έγγραφο που κατέθεσε ο Tonelotto είναι απλώς πιστοποιητικό που βεβαιώνει ότι ο ενδιαφερόμενος μετέσχε επιτυχώς στις εξετάσεις που αποδεικνύουν γνώσεις σε ένα από τα μαθήματα, την «Εισαγωγή στη φιλοσοφική έρευνα», που διδάσκεται σε 30 ώρες διδασκαλίας στο πλαίσιο του προγράμματος σπουδών του baccalauréat φιλοσοφίας, διπλώματος απαραίτητου για τη συνέχιση των σπουδών για το πτυχίο φιλοσοφίας. Όπως υποστηρίζει ορθώς η προσφεύγουσα, το να θεωρηθεί, όπως φρονεί το Κοινοβούλιο, ότι το δίπλωμα αυτό είναι ισοδύναμο με δίπλωμα βιβλιοθηκαρίου πανεπιστημιακού επιπέδου θα ισοδυναμούσε με το να θεωρείται ότι οι σπουδαστές που μετέσχαν επιτυχώς στις διάφορες εξετάσεις που αποδεικνύουν γνώσεις στα διάφορα μαθήματα του προγράμματος των σπουδών τους είναι κάτοχοι διπλωμάτων πανεπιστημιακού επιπέδου σε καθένα από τα μαθήματα αυτά.
- 51 Παρέπεται ότι, κατά το μέρος που η ΑΔΑ θεώρησε ότι ο Tonelotto πληρούσε τις προϋποθέσεις που απαιτούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως όπως δημοσιεύθηκε, η ΑΔΑ υπερέβη τα όρια που η ίδια έθεσε στον εαυτό της, ως προς τις δυνατότητές της επιλογής, εντός των οποίων όφειλε να παραμείνει. Εφόσον δεν ανακάλεσε την αρχική ανακοίνωση κενής θέσεως και εφόσον δεν την αντικατέστησε με ανακοίνωση οι όροι της οποίας θα είχαν τροποποιηθεί ρητά, η ΑΔΑ δεν μπορούσε παρά να απορρίψει την υποψηφιότητα του Tonelotto.

52 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι διαπιστώσεις που ήδη έγιναν επαρκούν καθαυτές για να αποδείξουν ότι η έρευνα των προσόντων των υποψηφίων ήταν προδήλως πεπλανημένη. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, στο έγγραφο που απηύθυνε στις 8 Απριλίου 1991 ο γενικός διευθυντής μελετών στον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου (βλ. πιο πάνω σκέψη 10), εμφανίζεται μια αντίφαση στη συμπερασματικώς καταρτισθείσα περιλήψη της εξέλιξης της σταδιοδρομίας της Mc Avoy. Στην περιλήψη αυτή αναφέρεται ότι η προσφεύγουσα ήταν επί τρία έτη διευθύνουσα της υπηρεσίας «τεκμηρίωση του Τύπου», κατόπιν «αξιολόγηση του Τύπου» και επί πέντε έτη διευθύνουσα της βιβλιοθήκης/τεκμηριώσεως στις Βρυξέλλες. Όσον αφορά τα πέντε αυτά έτη, τα στοιχεία είναι ορθά. Καθόσον αφορά όμως τα προηγούμενα τρία έτη, τα στοιχεία αυτά δεν συμπίπτουν με την εξέλιξη της σταδιοδρομίας της προσφεύγουσας, όπως αναγράφεται στο ίδιο έγγραφο και όπως παρουσιάστηκε από το Κοινοβούλιο στο υπόμνημά του αντικρούσεως. Πράγματι, από τα έγγραφα αυτά προκύπτει ότι η Mc Avoy ήταν, από τον Οκτώβριο του 1982 έως τον Ιούνιο του 1985, προϊσταμένη της υπηρεσίας «αξιολόγηση του Τύπου, βιβλιοθήκη και υπηρεσία αναφορών και διοικητική διαχείριση» και, από τις 24 Σεπτεμβρίου 1984, ελλείπει προϊσταμένου τμήματος, «υπεύθυνη για τον γενικό συντονισμό όλων των υπηρεσιών της βιβλιοθήκης», περιλαμβανομένων και εκείνων με τα οποία είχε επιφορτιστεί ο Tonello από της τοποθέτησής του στη βιβλιοθήκη. Η αντίφαση αυτή αποτελεί ένδειξη που προκαλεί αμφιβολίες για το αν η έρευνα των φακέλων των υποψηφίων διεξήχθη με τη φροντίδα και την ακρίβεια που απαιτεί η νομολογία από την ΑΔΑ κατά την άσκηση της εξουσίας της εκτιμήσεως σε θέματα προαγωγών.

53 Από την ανάπτυξη αυτή προκύπτει ότι είναι βάσιμο το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου καθώς και ο δεύτερος λόγος.

— Ως προς τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, περί παραβιάσεως της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

54 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η έννοια της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης καθιερώνει την αρχή κατά την οποία ο υπάλληλος πρέπει να μπορεί να έχει εμπιστοσύνη στη συνεχή πρακτική της διοικητικής αρχής, από την οποία πρέπει να γεννάται δικαίωμα στην άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως υπό όμοιες προϋποθέσεις. Προσθέτει δε ότι το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι η διοικητική αρχή δεν μπορεί να αποστεί, αυθαιρέτως και χωρίς να παράσχει τους λόγους,

από προηγούμενη πρακτική, διότι αλλιώς παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, στην προκειμένη περίπτωση, λαμβανομένων υπόψη των επαγγελματικών καθηκόντων που ασκούσε από τον Οκτώβριο του 1982, μπορούσε να έχει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το ότι θα εκδοθεί απόφαση της ΑΔΑ ευνοϊκή για την υποψηφιότητά της.

55 Το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι το επίδικο ζήτημα δεν προσφέρεται για την εφαρμογή της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Κατά τη γνώμη του, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της έννοιας αυτής σε διαφορά όπου αμφισβητείται μόνο η συγκριτική έρευνα των προσόντων δύο υπαλλήλων που έχουν αμφότεροι δικαίωμα προαγωγής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

56 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η αξίωση προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης εκτείνεται σε κάθε άτομο που τελεί σε κατάσταση από την οποία προκύπτει ότι η κοινοτική διοίκηση του δημιούργησε βάσιμες ελπίδες (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 1983, 289/81, Μαυρίδης κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1983, σ. 1731). Στην προκειμένη περίπτωση διαπιστούται ότι η διοίκηση δεν ανέλαβε καμία δέσμευση έναντι της προσφεύγουσας ούτε της παρέσχε ούτε μπορούσε να της παράσχει καμιά διαβεβαίωση που θα μπορούσε να της δημιουργήσει βάσιμες ελπίδες προαγωγής στην επίδικη θέση, δεδομένου ότι η προαγωγή γίνεται αποκλειστικά κατ' εκλογή κατόπιν λεπτομερούς έρευνας από την ΑΔΑ των ουσιαστικών προσόντων των υποψηφίων.

57 Κατόπιν αυτού, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

— Ως προς τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως περί παραβάσεως του άρθρου 24 του ΚΥΚ

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

58 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, χωρίς να αναπτύσσει περισσότερο τον λόγο αυτό, ότι, κατά παράβαση του άρθρου 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ, το θεσμικό όργανο του οποίου είναι υπάλληλος δεν της παρέσχε την οφειλόμενη αρωγή.

- 59 Το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι εν προκειμένω δεν μπορεί να γεννηθεί ζήτημα παραβιάσεως τού καθήκοντος προνοίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 60 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αρωγής που θεσπίζει το άρθρο 24 του ΚΥΚ αποβλέπει στην προστασία των υπαλλήλων από το θεσμικό όργανο κατά των ενεργειών τρίτων και όχι κατά πράξεων του ίδιου του οργάνου, των οποίων ο έλεγχος διέπεται από άλλες διατάξεις του ΚΥΚ (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1981, 178/80, Bellardi-Ricci κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 3187· της 25ης Μαρτίου 1982, 98/81, Munk κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 1155, και της 9ης Δεκεμβρίου 1982, 191/81, Plug κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 4229). Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ζητεί την εφαρμογή του άρθρου 24 του ΚΥΚ ακριβώς κατά αποφάσεως θεσμικού οργάνου του οποίου είναι υπάλληλος.

- 61 Περαιτέρω, το τρίτο και το τέταρτο εδάφιο του άρθρου 24 του ΚΥΚ που επικαλείται η προσφεύγουσα αφορούν το καθήκον των Κοινοτήτων να διευκολύνουν την επαγγελματική επιμόρφωση του υπαλλήλου, κατά το μέτρο που η επιμόρφωση αυτή συμβιβάζεται με τις απαιτήσεις της καλής λειτουργίας των υπηρεσιών, και να λαμβάνουν υπόψη τους αυτή την επιμόρφωση για την εξέλιξη της σταδιοδρομίας του ενδιαφερομένου. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το πρόβλημα που τίθεται στην προκειμένη υπόθεση δεν έχει καμία σχέση με τις διατάξεις των οποίων γίνεται επίκληση και ότι οι διατάξεις αυτές δεν παραβιάστηκαν εν προκειμένω.

- 62 Από τα ανωτέρω έπεται ότι ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 63 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εφόσον το καθού ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 11ης Σεπτεμβρίου 1990, περί προαγωγής του Tonelotto στη θέση του κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως στη Γενική Διεύθυνση Μελετών, υπηρεσία «βιβλιοθήκη», κατόπιν της δημοσιεύσεως της ανακοινώσεως κενής θέσεως 6262.
- 2) Το Κοινοβούλιο φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

García-Valdecasas

Schintgen

Briët

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Φεβρουαρίου 1993.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

R. García-Valdecasas